

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. M.**,
nar., státní příslušnost Ukrajina,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-17/LE-LE05-LE24-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že v roce 1994 odešel z vlasti z důvodu obav z nástupu vojenské služby, čímž porušil zákon, avšak k tomuto kroku přistoupil z důvodu svého náboženského přesvědčení. Po rozvodu se dostal do špatné situace, konkrétně se Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nemohl vyrovnat s tím, že si jeho bývalá manželka vzala někoho jiného, což se snažil řešit nadměrnou konzumací alkoholu a následně z tohoto důvodu podstoupil léčbu. Jeho špatný stav po rozvodu vyústil ve ztrátu zaměstnání a následnou v nemožnost hradit výživné, které proto přestal platit, za což byl následně odsouzen k odnětí svobody. Žalobce by si chtěl opětovně vyřídit potřebné doklady, najít práci a začít hradit výživné včetně dlužného plnění.

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a žádné pochybení v rozhodnutí ani postupu při vedení správního řízení neshledal. Uvedl, že institut mezinárodní ochrany je výjimečný a v případě žalobce k jeho udělení žádný důvod neshledal. Nebylo zjištěno, že by žalobci ve vlasti mělo hrozit nebezpečí vážné újmy a ani případná branná povinnost nepředstavuje důvod pro udělení azylu. Žalobce navíc podle žalovaného napadá rozhodnutí pouze formálně, neuvedl žádné relevantní žalobní body a pouze uvedl svůj azylový příběh, věcná a právní stránka žaloby je podle žalovaného nesrozumitelná. Žalobce nedostal své povinnosti vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků se měl dopustit žalovaný, žalobce též neuvedl, zda považuje výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, žaloba podle něj nesplňuje zákonné náležitosti.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Žalobce žádost odůvodnil tím, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, neboť je tam válka žalobce má obavy, že by byl nucen nastoupit vojenskou službu. V roce 1994 z důvodu těchto obav z vlasti utekl. V ČR žije 22 let, má dvě děti, které se zde narodily, jeho přítelkyně je Češka. Dále uvedl, že ztratil své doklady. Děti jej potřebují, s přítelkyní sice nežije, ale má soudně nařízeno výživné, které však bez dokladů nemůže splatit, potřebuje nejprve své doklady, aby získal zpět trvalý pobyt. Pochází ze Zakarpatské Ukrajiny. Uvedl, že je svobodný, pravoslavný křesťan, nikdy nebyl politicky aktivní a je zdravý.
6. Při pohovoru žalobce dodal, že na Ukrajinu občas cestoval. Dále zmínil, že po odchodu z vlasti jej údajně hledali příslušníci vojenské správy. Z té mu měl následně přijít dokument s tím, že jej již na vojnu nevezmou, ale jelikož se jí vyhnul, není zproštěn vojenské povinnosti a v případě války může být povolán. Ke sdělení správního orgánu, že na Ukrajině nyní již nedochází k mobilizování záložníků do bojů, žalobce uvedl, že rozumí a že v ČR pobývá nelegálně, neboť dříve sice měl platné povolení k pobytu, ale z důvodu nutnosti uhradit poplatek si nevyřídil nový pas a bez toho mu nebylo pobytové oprávnění prodlouženo. Na Ukrajině nikoho nemá, rodiče již zemřeli.
7. Dne 24. 3. 2017 se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí, přičemž se k nim nechtěl nijak vyjádřit ani navrhnout jejich doplnění. Dne 21. 12. 2017 žalobce doplnil, že má stále obavy z nutnosti jít bojovat do války, nevěří možnosti náhradní vojenské služby uvedené v podkladech. Oprávnění k pobytu nemohl prodloužit, protože neměl cestovní doklad.
8. Opisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 2. 5. 2017 bylo zjištěno, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Konkrétně byl rozhodnutím Okresního soudu Rokycany sp. zn. 2 T 23/2014 ze dne 26. 2. 2014 a 2 T 136/2014 ze dne 15. 10. 2014 za opakované spáchání uvedeného trestného činu odsouzen k nejprve podmíněným trestům odnětí svobody v trvání 8, resp. 12 měsíců, přičemž mu byly následně oba podmíněné tresty změněny na tresty

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nepodmíněné. Z důvodu pokračování v páčání předmětného trestného činu byl žalobce stejným soudem pravomocně odsouzen trestním příkazem sp. zn. 2 T 31/2016 ze dne 14. 7. 2016 k trestu obecně prospěšných prací v rozsahu 300 hodin.

9. Dne 10. 1. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. OAM-17/LE-LE05-LE24-2017, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že obsahem žaloby je pouze azylový příběh žalobce s akcentem na jeho snahu získat mezinárodní ochranu, aby si mohl opětovně opatřit platné doklady, najít bydlení a práci a následně hradit výživné. Žalobce ve své žalobě neuvedl žádné argumenty, kterými by napadené rozhodnutí či předchozí postup žalovaného jakkoli zpochybnil. Žalovanému nic nevytkl a ani neuvedl, v čem spatřuje vadu rozhodnutí. Nepoukázal na žádný konkrétní důvod, pro který by mu měl být udělen azyl či doplňková ochrana a ani neprokázal, že by mu v případě návratu mělo hrozit jakékoli nebezpečí mimo to, že se obává vojenské služby.
13. Soud se rovněž ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
14. Žalobce uvedl, že si nevyřídil nový pas a jelikož tak neměl platný doklad, nebylo mu prodlouženo pobytové oprávnění. V ČR nechce pobývat nelegálně, proto podal žádost o azyl. Má-li však žalobce v úmyslu legalizovat v ČR svůj pobyt, je třeba postupovat dle zákona o pobytu cizinců a nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu.
15. Soud pro úplnost uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit. Žalovaný si opatřil potřebné podklady, jejichž výčet uvedl na straně 4 napadeného rozhodnutí. Postupoval v souladu se zákonem, zabýval se všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl, žalobci bylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí či je doplnit. Rozhodnutí žalovaného považuje soud za zákonné a přezkoumatelné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

16. Žalovaný došel k závěru, že žalovaný neuvedl a ani nebyla zjištěna žádná skutečnost, na jejímž základě by bylo možné se domnívat, že žalobce vyvíjel takovou činnost, za kterou by mohl být ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce zejména nebyl nikdy politicky aktivní. Na Ukrajině ani nezaznamenal žádné problémy. Taktéž nebylo zjištěno, že by žalobce měl mít odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů předpokládaných § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. Žalovaný dále uvedl, že na základě shromážděných podkladů o aktuální politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozilo nebezpečí. Žalobce pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, která je pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Ozbrojený konflikt, který v zemi probíhá, je soustředěn výhradně na omezené východní části Ukrajiny, které jsou od místa bydliště žalobce na Ukrajině dostatečně vzdáleny. Z žádných dostupných informací též neplyne, že by se měl tento konflikt rozšiřovat i do dalších částí země.
18. K obavám žalobce z možného nástupu vojenské služby soud uvádí, že dle usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 52/2015-52 ze dne 27.5.2015 „*Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani v případě ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.*“ Žalovaný se obavami žalobce zabýval, uvedl, že vojenská služba představuje obecně uznávanou občanskou povinnost, obavy z jejího nastoupení nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že na Ukrajině hrozí v případě nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody, to však pouze v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce tato situace sice nastala, avšak již před X lety, po dosažení věku 27 let na víc obdržel vyrozumění o tom, že jej již nebudou dále povolávat. Za daných okolností je tedy téměř vyloučeno, že by žalobce byl nucen vojenskou službu nastoupit. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje.
19. V případě žalobce nebyl relevantní shledán ani postup dle § 13 zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by některému rodinnému příslušníkovi byl udělen azyl. Žalobce má dvě nezletilé děti, ty však jsou občany ČR.
20. Žalovaný se zabýval rovněž možnostmi udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů. Zkoumal proto rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přičemž přihlédl také k jeho věku a zdravotnímu stavu. Důvod pro udělení azylu z tohoto důvodu žalovaný neshledal. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, přičemž je zdravý a nevyžaduje žádnou speciální péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb žalovaný jako důvod pro udělení azylu nevyhodnotil. Žalobce dlouhodobě nežije se svou přítelkyní, na výchově dětí se nikterak nepodílí, neboť je již dlouhou dobu ani neviděl, nepřispívá ani na jejich výživu, za což byl opakovaně shledán vinným spácháním trestného činu zanedbání povinné výživy. Soud konstatuje, že žalobce svým chováním zavinil, že se dostal do špatné situace, kdy následně ohrozil i své děti, se kterými se ani nestýká, ani na ně finančně nepřispívá, z jednání žalobce není zřejmá jakákoli snaha o nápravu.
21. Žalobce neuvedl a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by žalobci mohla v případě jeho návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Taktéž nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo hrozit nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání nebo vážné ohrožení života

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Žalobci doplňkovou ochranu z žádného důvodu neudělil.

22. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.